

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki (przewodniczący)
SSN Małgorzata Bednarek (sprawozdawca)
SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **I. Ż.**
skazanej z art. 222 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,
w dniu 17 stycznia 2024 r.,
kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść
od wyroku Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim
z 24 lutego 2020 r., sygn. II K 59/20,

- 1. uchyla zaskarżony wyrok w części dot. rozstrzygnięcia co do środka zabezpieczającego tj. jego punkt IV;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Starogardzie Gdańskim wyrokiem nakazowym z 24 lutego 2020 r., o sygn. akt II K 59/20, I. Ż. uznał winną występku:

1. z art. 222 § 1 k.k. i za ten czyn orzekł wobec niej karę 3 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie;
2. z art. 226 § 1 k.k. i za ten czyn orzekł wobec skazanej karę 3 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie;
3. z art. 190 § 1 k.k. i za ten czyn wymierzył karę 3 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie

W oparciu o przepis art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85 a k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. połączył orzeczone i wymierzył I. Ż. karę łączną 7 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie. W pkt IV w/w wyroku Sąd Rejonowy w Starogardzie Gdańskim w oparciu o przepis art. 93 a § 1 i 2 w zw. z art. 93 b § 1 i 3 k.k., art. 93 c pkt 5 k.k. orzekł wobec skazanej I.Ż. tytułem środka zabezpieczającego terapię uzależnień w SPP ZOZ - Przychodni Leczenia Uzależnień ul. [...] w [...] w związku z uzależnieniem od alkoholu

Kasację od powyższego wyroku na korzyść skazanej w części dotyczącej orzeczonego środka zabezpieczającego w postaci terapii uzależnień wniósł Prokurator Generalny i na podstawie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k., art. 537 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 502 § 2 k.p.k., polegające na orzeczeniu wobec I. Ż. w postępowaniu nakazowym środka zabezpieczającego w postaci terapii uzależnień, niebędącego środkiem karnym, przypadkiem lub środkiem kompensacyjnym przewidzianym do orzeczenia w tym trybie wyrokiem nakazowym

Stawiając powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim w zaskarżonej części.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, co uzasadniało jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Słusznie wskazano w niej, że zaskarżony wyrok zapadł z rażącym i mającym istotny wpływ na jego treść naruszeniem prawa procesowego. Rację ma bowiem skarżący, że w art. 502 § 2 k.p.k. ustawodawca nie przewidział możliwości orzekania w postępowaniu nakazowym środków zabezpieczających jak to uczynił sąd *meriti*. Sąd Rejonowy w Starogardzie Gdańskim wykroczył bowiem poza katalog możliwych do orzeczenia, w postępowaniu nakazowym, środków

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł zatem jak w sentencji wyroku, o wydatkach sądowych za postępowanie kasacyjne rozstrzygnął w oparciu o treść art. 638 k.p.k.

[PGW]

[as]